

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **A. A. S.**, zast. Mgr. Ondřejem Rejskem, advokátem AK Kavalír a Rejsek se sídlem v Hradci Králové, Buzulucká 431/2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2016, č. j. OAM-23/ZA-ZA11-ZA15-2016, **t a k t o :**

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Dne 8. 2. 2016 vydal žalovaný správní orgán rozhodnutí, v němž vyslovil nepřípustnost žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany s odkazem na ust. § 10a) odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) tohoto zákona a konečně třetím výrokem rozhodl o tom, že státem, příslušným k posouzení podané žádosti je Nizozemské království, a to podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, (dále je „Nařízení Evropského parlamentu a Rady“).

Ve včasné žalobě žalobce namítal, že správní orgán nedbal o to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem jeho případu, trápí ho skutečné obavy z návratu do země původu po tak dlouhé době, správní orgán se jeho ohrožením, zejména možným pronásledováním, dostatečně nezabýval. V předchozím řízení o mezinárodní ochranu, které žalobce absolvoval v Nizozemském království, byla jeho žádost o azyl zamítnuta, s tím, že je ženatý se španělskou občankou. Toto však již není pravda, žalobce je rozvedený a nevidí v současné době důvod, proč by měl znovu žádat o mezinárodní ochranu v uvedeném státě. Je přesvědčen, že jeho žádost, podaná v České republice, je přípustná, navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

O návrhu na přiznání odkladného účinku rozhodl krajský soud samostatným usnesením ze dne 2. 3. 2016, žádosti nevyhověl.

Žalovaný pak ve svém písemném vyjádření ze dne 5. 4. 2016 reagoval na žalobní námitky žalobce, uvedl, že tyto nepovažuje za oprávněné. Odkázal na obsah správního spisu i samotné rozhodnutí ve věci, s tím, že postupoval v souladu s Dublinským nařízením a jednotlivými ustanoveními správního řádu. Žalobce ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 14. 1. 2016 uvedl, že z vlasti vycestoval již v r. 2009 do Španělského království za svou manželkou, tam pobýval na základě tříměsíčního víza, po určitých neshodách s manželkou se rozhodl odejít do Nizozemí a zde v r. 2011 poprvé požádal o mezinárodní ochranu. Žádost mu byla zamítnuta s odůvodněním, že je ženatý s občankou Španělska. V Nizozemí žalobce při řízení sdělil, že se rozešli, nicméně sám přesně neví, kdy byl rozveden. Následně odešel do Itálie, kde pobýval pět let nelegálně na ulici a poté se rozhodl, že odejde do ČR, kam 12. 1. 2016 nelegálně přicestoval. Pro případ návratu do země původu má žalobce obavy, neboť jeho dědeček byl na Kubě politicky aktivní. Správní orgán nejdříve zkoumal, zda je vůbec ve smyslu Dublinského nařízení dána příslušnost ČR k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, na základě provedené lustrace v databázi EURODAC bylo bez pochyb prokázáno, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany na území Nizozemského království jako v prvním členském státě Evropské unie (což i sám uvedl). Správní orgán proto poukazuje na znění čl. 3 Dublinského nařízení, tedy, pokud nemůže být na základě kritérií stanovených tímto nařízením určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný ten členský stát, ve kterém byla podána žádost o udělení mezinárodní ochrany. Správní orgán požádal dne 19. 1. 2016 příslušný orgán Nizozemského království o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti žalobce a o jeho přijetí zpět na své území, Nizozemské království svou příslušnost uznalo dne 1. 2. 2016. Žalovaný pak odkazuje na znění čl. 18 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, dle kterého je Nizozemské království povinno převzít žadatele o mezinárodní ochranu na své území a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany, rozhodnutí žalovaného je opřeno o bezprostředně závazné Dublinské nařízení a vychází ze zjištěného skutečného stavu věci. Tvzení žalobce, že k uvedenému postupu nevidí logický a právní důvod je irelevantní. Pokud žalobce tvrdí, že již s občankou Španělského království není ženatý, má možnost uvést tuto skutečnost příslušným orgánům Nizozemského království, které budou o jeho žádosti rozhodovat. Žalovaný proto navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.,

a to se souhlasem žalovaného i žalobce.

Ze správního spisu plyne, že dne 14. 1. 2016 žalobce správnímu orgánu k žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že je narozen 4. 6. 1974, je státní občan Kubánské republiky, kubánské národnosti, katolického vyznání. Nikdy nebyl politicky angažován, je rozvedený, do r. 2010 žil v Havaně. Oženil se s dívkou z Katalánska v r. 2008 na Kubě, v r. 2009 odešel do Španělska, po dvou letech odjel do Itálie a tam pobýval do současné doby, načerno. Přijel ilegálně do ČR vlakem dne 12. 1. 2016. Do Španělska měl tříměsíční vízum. O mezinárodní ochranu již žádal v Nizozemí v r. 2011, žádost byla odmítnuta. Během pěti let hledal nějaký způsob života, řešení nenašel, přijel proto do ČR, na Kubu se vrátit nemůže. Jeho dědeček, byl zastřelen 5. 1. 1959, byl politicky aktivní, bojoval za projekt Barela – za svobodnou Kubu. Nejdříve posbírali 11 tisíc, poté 14 tisíc podpisů. V průběhu pohovoru dne 14. 1. 2016 pak žalobce uvedl, že přijel do ČR, dobře s ním zde zacházejí, v Itálii neměl žádný způsob života, žil na ulici, nenašel žádné řešení. Žil tam nelegálně a pracoval, jak mohl. V září 2009 opustil Kubu, na jaře 2010 již měl potíže, v Nizozemí uvedl, že se rozešli. Nedali mu žádné informace, žádost zamítli, protože je ženatý. Z Nizozemí jel přímo do Itálie, CP mu vydali ve Španělsku v r. 2013 na konzulátu v Itálii, byl tam ženatý, ve Španělsku měl oprávnění na 3 měsíce, ale protože se nepohodli, odcestoval. Manželka měla problémy v práci, měla soud, rozhodl se proto odejít do Holandska. O rozvodu oficiálně neví, byl informován konzulátem, manželka uvedla, že spolu nežijí. Žádný dokument ze Španělska neměl.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal.

V napadeném rozhodnutí žalovaného se uvádí, že podle čl. 3 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. nařízení. Dle čl. 3 odst. 2 nařízení, pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Podle čl. 7 odst. 1 nařízení **se kritéria pro určení příslušného členského státu uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena** v této kapitole (tj. III. kapitole, články 7 – 15).

Podle čl. 8 odst. 1 nařízení, pokud je žadatelem nezletilá osoba bez doprovodu, je příslušným členským státem ten členský stát, ve kterém se oprávněně nachází její rodinný příslušník nebo její sourozenec, pokud je to v nejlepším zájmu nezletilé osoby. Je-li žadatelem vdaná či ženatá nezletilá osoba, jejíž manžel či manželka se nenacházejí oprávněně na území členských států, je příslušným členským státem ten členský stát, v němž se oprávněně nachází otec, matka nebo jiný dospělý, jenž je za tuto nezletilou osobu zodpovědný podle práva nebo praxe dotyčného členského státu, nebo sourozenec. Podle odst. 2, pokud je žadatelem

nezletilá osoba bez doprovodu, která má příbuzného, jenž se oprávněně nachází v jiném členském státě, a pokud se na základě posouzení jednotlivého případu dojde k závěru, že tento příbuzný se o ni může postarat, tento členský stát sloučí nezletilou osobu s jejím příbuzným a je příslušným členským státem za předpokladu, že je to v nejlepším zájmu nezletilé osoby. Podle odst. 3, pokud se rodinní příslušníci žadatele nebo jeho sourozenci nebo příbuzní uvedení v odstavcích 1 a 2 zdržují ve více než jednom členském státě, rozhodne se o příslušném členském státě s ohledem na nejlepší zájem nezletilé osoby bez doprovodu. Podle odstavce 4, v případě, že není přítomen žádný rodinný příslušník, sourozenec nebo příbuzný uvedený v odstavcích 1 a 2, je příslušným členským státem ten členský stát, ve kterém nezletilá osoba bez doprovodu podala svou žádost o mezinárodní ochranu za předpokladu, že je to v nejlepším zájmu nezletilé osoby. Žalovaný uvedl, že žalobce je osobou zletilou, a proto nelze toto kritérium v jeho případě aplikovat.

Podle čl. 9 nařízení, pokud má žadatel rodinného příslušníka, který může pobývat jako osoba požívající mezinárodní ochrany v některém členském státě, bez ohledu na to, zda tato rodina vznikla již dříve v zemi původu, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně. Žalovaný uvedl, že z žalobcem podané žádosti o mezinárodní ochranu vyplývá, že na území členských států nepobývají žádní členové jeho rodiny, a proto na něho nelze aplikovat ani kritérium uvedené v článku 9 nařízení.

Podle čl. 10 nařízení, pokud má žadatel v členském státě rodinného příslušníka, o jehož žádosti o mezinárodní ochranu dosud nebylo v tomto členském státě přijato první rozhodnutí ve věci samé, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že z žalobcem podané žádosti o mezinárodní ochranu vyplývá, že na území členských států EU nepobývají žádní členové jeho rodiny, kteří by na území takového členského státu byli oprávněni pobývat jako žadatelé o mezinárodní ochranu a o jejichž žádostech dosud nebylo přijato první rozhodnutí ve věci samé, proto na žalobce nelze aplikovat ani kritérium uvedené v článku 10 nařízení.

Podle čl. 11 nařízení, pokud několik rodinných příslušníků nebo svobodných nezletilých sourozenců požádá o mezinárodní ochranu ve stejném členském státě současně nebo tak brzy po sobě, že řízení o určení příslušného členského státu může probíhat společně, a pokud by uplatnění kritérií stanovených tímto nařízením vedlo k jejich oddělení, je příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu všech rodinných příslušníků nebo svobodných nezletilých sourozenců je členský stát, který je podle kritérií příslušný k převzetí největšího počtu těchto osob, jinak je příslušný ten členský stát, který je podle kritérií příslušný k posouzení žádosti nejstaršího z nich. Z žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu vyplývá, že na území členských států EU nepobývají žádní jeho rodinní příslušníci nebo svobodní nezletilí sourozenci, proto v jeho případě nelze aplikovat ani kritérium uvedené v článku 11 nařízení.

Podle čl. 12 odst. 1 nařízení, pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal. Podle odst. 2, pokud je žadatel držitelem platného víza, je k

posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát. Žalobce není držitelem platného povolení k pobytu jiného členského státu EU, uvedené kritérium tak nelze v jeho případě aplikovat.

V dalším pak žalovaný citoval čl. 13 cit. předpisu, v němž je upraven postup v případě zjištění, že žadatel překročil nedovoleným způsobem pozemní, námořní nebo vzdušnou cestou hranice některého z členských států ze třetí země (a to na základě přímých nebo nepřímých důkazů, popsanych ve dvou seznamech, které jsou uvedeny v čl. 22 odst. 3 nařízení, včetně údajů ve smyslu nařízení (EU) č. 603/2013). K posouzení žádosti je pak příslušný tento členský stát, přestává být příslušným 12 měsíců ode dne, kdy k nedovolenému překročení hranice došlo, v dalším je pak případně rozhodná doba pobytu v členském státě před podáním žádosti o mezinárodní ochranu, a to nepřetržitá nejméně pět měsíců, takovou situaci žalovaný neshledal a čl. 13 tedy neaplikoval.

K znění čl. 14 Nařízení Evropského parlamentu a Rady žalovaný uvedl, že žalobce není občanem státu, který je ve vztahu k ČR osvobozen od vízové povinnosti, nesplňuje proto ani podmínku jeho odst. 1, ani podmínku, upravenou odst. 2.

Žalovaný nedospěl ani k možné aplikaci čl. 15 nařízení, podle něhož posuzuje žádost o udělení mezinárodní ochrany členský stát tehdy, pokud je podána žadatelem v mezinárodním tranzitním prostoru letiště tohoto členského státu.

V daném případě správní orgán postupoval po výše uvedených zjištěních dle čl. 3 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, tedy, pokud nemůže být na základě uvedených kritérií určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Žalovaný sejmul žalobci otisky prstů, systém EURODAC sdělil, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v Nizozemském království pod ev.č. NL12748408380, v tomto státě podal žalobce svoji žádost jako v první zemi a Nizozemské království je tak prvním členským státem EU a je příslušné k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Česká republika dne 19. 1. 2016 požádala o přijetí žalobce zpět na území Nizozemského království a dne 1. 2. 2016 tento členský stát uznal svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce. Podle čl. 18 nařízení je pak členský stát příslušný podle tohoto nařízení povinen převzít za podmínek stanovených v člancích 21, 22 a 29 žadatele, který podal žádost v jiném členském státě a dokončit posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Na základě výše uvedeného žalovaný uzavřel, že Nizozemské království je tak povinno převzít žalobce na své území a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany.

Podle § 10a písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.

Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.

Krajský soud je po přezkoumání věci přesvědčen, že žalovaný správní orgán postupoval v dané věci zcela v souladu s příslušným Nařízením Evropského parlamentu a Rady, a to se všemi dotčenými články, jak uvedeno shora. Žalovaný byl přesvědčen, že s ohledem na to, že v dané věci lze z výše uvedených aplikovat pouze čl. 3 odst. 2 nařízení, je státem, příslušným pro věcné projednání žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany Nizozemské království, tohoto člena EU se v uvedeném smyslu dle nařízení dotázal, zda hodlá tuto svoji povinnost akceptovat a Nizozemské království se vyjádřilo kladně. Na základě těchto zjištění pak žalovaný správní orgán, dle přesvědčení soudu velmi seriózně, posoudil záležitost žalobce i ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu, viz jeho rozsudek č.j. 1 Azs 248/2014-27 ze dne 25.2.2015, dostupný na www.nssoud.cz, v němž se uvádí: „*Rozhodne-li správní orgán o tom, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 jiný členský stát, je povinen zabývat se v odůvodnění tohoto rozhodnutí vždy také tím, zda přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 listiny základních práv Evropské unie (čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 604/2013).*“ Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že Nizozemské království je členským státem EU, je povinno postupovat podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 a posoudit žádost žalobce o mezinárodní ochranu meritorně. Žalobce se může s případnými problémy obrátit na tamní policejní nebo jiné státní orgány. Soud dodává, že nemá žádné informace a žalobce neposkytl žádný důkaz ani tvrzení o tom, že by v Nizozemském království nebyly dodrženy zákonné postupy, či že by zde existovaly systematické nedostatky v azylovém řízení či podmínkách přijetí žadatelů. Země dodržuje právní předpisy a lidská práva, je schopna zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů, ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, dohlízejícím na dodržování těchto práv. Nizozemské království je rovněž považováno za bezpečnou zemi původu. Odůvodnění neexistence systematických nedostatků azylového řízení je v daném rozhodnutí žalovaného řádně popsáno, soud pak již jen doplňuje, že ani sám nemá žádné podněty v tomto směru. Námitky žalobce směřovaly proti tomu, že Nizozemské království zamítlo jeho žádost o mezinárodní ochranu s odůvodněním, že je ženatý a manželka je občanem Španělska, což však již v současné době není realitou. Je tak ovšem pouze na žalobci, aby po návratu do Nizozemského království, který bude proveden na základě přímé aplikace Dublinského nařízení, tuto svoji věcnou námitku uvedl a žádal, aby byla zohledněna v rámci věcného vyřízení jeho žádosti. Vzhledem k tomu, že soud nezjistil žádnou vadu řízení v proběhlém správním řízení, provedeném s žalobcem, nezjistil ani žádnou nezákonnost či nesprávnost napadeného rozhodnutí, dospěl po přezkoumání věci k závěru, že žaloba je nedůvodná, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. ji proto zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud zdůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovaný náhradu nákladů řízení neúčtoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 21. dubna 2016

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně